

El Consorci del Museu de Lleida estudia dur la sentència sobre Sixena al Constitucional

Destaca que l'Alt Tribunal conclou que qui va vendre les obres no n'era la propietària però que les vendes eren legals

Lleixes buides al Museu de Lleida | ACN

El Consorci del Museu de Lleida estudia endegar algun mecanisme extraordinari per revocar la sentència del Tribunal Suprem sobre Sixena i aconseguir que les 96 obres d'art que van sortir del Museu de Lleida i el MNAC tornin a Catalunya.

Es planteja denunciar la infracció de drets fonamentals al Tribunal Constitucional i, si aquest ho rebutja, al Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH). Des del Museu de Lleida destaquen que el Suprem conclou que qui va vendre les obres no n'era la propietària, tal com defensava la part aragonesa, però que la llei no prohibeix pas vendre-les, com insistia la catalana. "Per tant, fa les vendes no eren il·legals o nul·les sinó que no produïen l'efecte de transmetre la propietat a la Generalitat", afegeixen.

Des del Museu lamenten que la sentència del Suprem és ferma i que "l'han d'acceptar" però que és complexa i cal seguir-la analitzant amb els advocats i amb les institucions que conformen el Consorci.

Respecte als recursos extraordinaris per infracció processal, el Tribunal Suprem referma la inviabilitat dels arguments defensats per Catalunya que estaven relacionats amb les competències administratives de la Generalitat en matèria de protecció del patrimoni cultural català. Els recursos de cassació han estat desestimats, reconeixen, si bé destaquen el fet que el Suprem ha considerat "errònia" la part "més fonamental" de les tesis sostingudes pel Govern d'Aragó, l'Ajuntament de Vilanova de Sixena i els tribunals aragonesos durant el litigi.

Des del Museu expliquen que el Tribunal Suprem concedeix la raó a Aragó per un "únic" argument que era "secundari i accessori" en el seu argumentari: la manca de facultats de la priora del Monestir de Valldoreix per signar les escriptures de compravenda dels béns amb la Generalitat (el Suprem considera que les hauria d'haver signat la priora del Monestir de Sixena).

Aquesta resolució, doncs, entenen que representa "un gir de guió" respecte a la línia argumental i direcció seguida en tot el procediment en les seves diverses instàncies. A més, afegeixen des del Museu de Lleida, fa palès que els pilars fonamentals de la posició aragonesa eren "equivocats". Per una banda, que la normativa espanyola de patrimoni cultural prohibís aquest tipus de vendes i, d'altra banda, que els objectes d'aquestes vendes eren béns d'una naturalesa molt especial que els feia mereixedors de la qualificació "res extra commercium", és a dir, béns fora del comerç humà.

La primera tesi, celebren, ha quedat refusada categòricament pel Suprem (que ha acollit plenament els arguments esgrimits des de Catalunya) i això té una importància "cabdal", atès que de ser exacte la mateixa, "una gran quantitat de transaccions amb béns culturals protegits haurien quedat automàticament exposades a impugnacions". "Era important també refutar la segona tesi i, de nou, el Tribunal Suprem ha acceptat els plantejaments realitzats per les institucions catalanes", destaquen.

Un altre argument que ha quedat arraconat pel Suprem, afegeixen, és el de que les vendes es van fer sense comptar amb l'autorització de la Santa Seu, com era preceptiu. El Tribunal Suprem accepta la defensa de la part catalana i, "sense cap mena de dubte, declara complet el tràmit de l'autorització vaticana".